

UN CRIT OFEGAT

Un cop vaig ser una llar vibrant i plena de vida, on la naturalesa floria en perfecta harmonia i cada racó del meu ser respirava una simfonia de colors, sons i vida. La meua veu, que abans ressonava com una cançó en equilibri, s'esvaeix entre murmuris preocupats.

Les cicatrius de la humanitat es fixen en la meua pell mostrant relats plens d'abusos. Els boscos, els pulmons de la meua existència, estan desapareixent. Els arbres, els meus fills verds, són testimonis muts d'una cobdícia que ha portat a una desforestació descontrolada. L'aire que sosté la respiració de les meues criatures ja no és pur. El cel s'enfosqueix a correuita amb una capa de fum i gasos d'efecte d'hivernacle que ofeguen cada cop més la meua capacitat per a respirar. Els oceans, l'origen de la meua existència, tranquils i plens de misteris, ara són enverinats amb plàstics i metalls pesats. Els ecosistemes s'enfonsen i, amb ells la meua essència. Soc el testimoni i la víctima de la meua pròpia deterioració. Contemplo com es desencadenen els desperfectes, una caiguda imparable cap a l'abisme del qual temo no poder tornar.

A la llunyania, escolto veus alçant-se en protesta, exigint canvis, lluitant per un món més sostenible. Veig petits actes de bondat dels qui es preocupen per mi, aquells que lluiten per reparar el mal causat i protegir la meua bellesa. Encara queda esperança, però el meu temps és limitat i mai em recuperaré sense ajuda. Necessito recordar-vos que som un i que la meua salut està entrellaçada amb la vostra. Xisclo fort perquè em sentiu: “-Auxili! Soc el vostre planeta, la Terra.”

Gaia